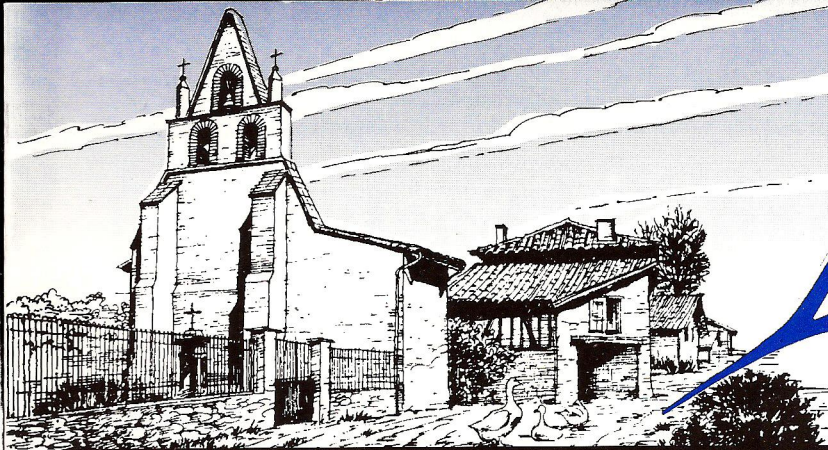

Monés

CRÒNICA DE FAMÍLIA

11a TROBADA, 1-2-3 DE MAIG DE 1998 - N. 3

Una altra trobada Monés: avui, però, amb una nova significació

A l'hora de posar-me a escriure la presentació d'aquest número, em van venir al cap dues qüestions:

- en primer lloc, el fet que continuava viu el miracle que ens havíem proposat, és a dir mantenir el contacte amb la família a través d'una publicació periòdica, malgrat que és molt possible que entre un número i el següent passi massa temps.

- en segon lloc, m'adonava que no podíem passar per alt l'èxit de la trobada del 25è aniversari i tot el que aquesta efemèrides va representar, tant a nivell intern i com de projecció externa.

Com haureu pogut observar, s'inclouen en cada número records de la història passada de la família, centrant-los generalment en una població específica. En aquest cas, hem cregut convenient rememorar la presència dels Monés en una de les ciutats més emblemàtiques en relació al nostre cognom, ens referim al Prat de Llobregat.

Altrament, amb una clara relació amb els actes de l'esmentat 25è aniversari, reproduïm la conferència del nostre bon amic Joan Rosàs i Reverter, sobre la "Situació social de la vila de Badalona a mitjan segle XIX quan hi arribaren els germans Monés i Bosch", pronunciada amb motiu de la inauguració de la magnífica exposició de la història dels Monés que va ser exhibida al Museu de Badalona, així com a la població d'Avinyó, on tenim també representació familiar.

Tots sabem que als Monés ens agrada mirar enrere i escrutar el nostre passat, si més no, perquè ens sentim orgullosos dels nostres avantpassats, no pas de pertànyer a una noble nissaga, sinó pel seu sentit del treball i de la pròpia responsabilitat familiar i social.

La mirada en direcció al passat no és incompatible amb una visió de futur que besllumi el nou segle XXI que ja es troba a les portes, i sobretot que la propera centúria continuï mantenint-nos units com fins ara per mirar de celebrar amb tota la dignitat que es mereix una nova fita que s'albira en l'horitzó. Estem pensant en el 4rt centenari de l'arribada del primer Monés a les nostres terres.

Deixem-nos de somniar, en glòries passades i en projectes de futur, perquè ara com ara, allò que ens interessa

d'una manera especial es poder viure, cadascú de nosaltres dins de les seves possibilitats, d'una manera plena el present.

En aquest sentit, valdria la pena recordar que en l'últim número de la Revista de la família ens referim als tres paràmetres que han marcat les nostres trobades fins el dia d'avui: l'encontre festiu, la preocupació per la nostra història comuna i la continua expansió, és a dir, l'afany d'establir contacte amb nous nuclis familiars.

És, precisament, el darrer d'aquests paràmetres que avui mereix la nostra atenció d'una manera especial. No creiem que aquesta trobada del proper mes de maig pretengui canviar res de l'essencial dels nostres encontres, però es dona un fet de caràcter geogràfic que li atorga una nova dimensió.

Sempre fins ara només trepitjant terra arribàvem al destí que ens havíem fixat, fins i tot en les pelegrinacions més remotes. En aquesta nova trobada, malgrat que no sortirem del nostre vell i estimat Mediterrani, haurem de fer el salt, encara que sigui a dalt d'un avió, per trobar-nos amb la nissaga mallorquina dels Monés que tot i que no té una història massa llarga, esperem que s'hi perpetui perquè la seva presència i en certa manera nostra, en un territori tan entranyable ens omple de joia.

L'interès dels Monés mallorquins i les vegades que s'han desplaçat per participar en les trobades, fins i tot en la visita al poble de "Monés" tal com ens recorda la nostra encisadora i simpàtica ambaixadora a les illes, Lourdes Monés, ens obliga a tots nosaltres a correspondre amb un petit sacrifici, sempre molt menor als que han fet, al llarg de tots aquests anys, els nostres representants a Illa de la Calma, nom que li donaren els nostres avantpassats però que als nostres dies no sé ben bé si se li escau.

Els temps han canviat, la història, segons diuen, ha mort, almenys per aquells que proclamen que ja no existeix perquè no volen recordar-la. Nosaltres, però, si que recordem els nostres lligams amb aquestes illes que ens serveixen massa d'oci i massa poc de reflexió dels seus problemes i de les nostres trifulques comunes.

Jordi Monés i Pujol-Busquets

Els de Cal Joan del Sastre

(Un branquilló d'una branca dels Monés al Prat)

Retrocedim 222 anys i situem-nos al 1776. Aquell any nasqué Josep Monés i Solanas, el qual, amb els seus germans i un cosí constitueixen la primera generació dels Monés nascuts al Prat de Llobregat.

En Josep era sastre i ensenyà aquest ofici al seu fill Pau. D'aquest darrer sabem que, a més d'ajudar el pare en la feina professional, el 1837 era membre de les Milícies Nacionals -atrafegades a combatre la carlinada-, i que el 27 de març d'aquell any fou escollit com a ajudant segon de la plana major del 3r batalló d'aquest cos a la comarca.

Resseguint la història de la família es fa palès el seu interès per la vida pública activa gairebé des de l'endemà de la seva arribada al Prat. Així, veiem el pare i l'oncle del sastre Josep - Josep i Antoni respectivament - com a jurats del consistori local anys i anys i ja des del 1752, quan devia fer molt poc que s'havien instal·lat al Prat, procedents de Cornellà.

Del sastre, en canvi, no li'n coneixem cap vel·leitat d'aquest estil. Només tenim constància del seu ambient privat: muller, sis fills i l'ofici. Degué ser l'únic sastre del poble, o el que aconseguí més popularitat perquè, gràcies a una d'aquestes dues circumstàncies, el nom del seu ofici quedà encunyat com a sobrenom familiar que avui encara no s'ha perdut del tot.

El penúltim dels seus fills, Joan Monés i Xirinachs, trià l'ofici de paleta o mestre de cases. Avui, al llindar del segle XXI, encara l'exerceixen, sense solució de continuïtat, uns rebesnéts seus.

En Joan tingué nou fills, i no cal dir que, d'aquesta manera tan contundent, contribuï a escampar la llavor del Monés per tots els racons del Prat i de més enllà. I tots ells - tots nosaltres - ens reconeixem de la nissaga de cal Joan del Sastre, és a dir, el fill d'aquell sastre tan popular.

La tradició familiar conta que aquest Joan era amic de la broma i la facècia, i que d'ell ha heretat aquest tret un nombre considerable dels seus descendents.

Amb una visió potser una mica anacrònica, podríem dir que la primera broma, i pesada, és la que gastà a la seva dona amb els nous plançons que li féu tragar. Però la més sonada, i que per via oral ens ha arribat fins avui, és la que

Josep Monés i Jané corona un castell de tres pisos en la celebració de la victòria electoral de 1916

muntà per ser representada a l'església pel bateig del seu fill segon. Potser devia estar cansat de tants Joseps i Joans, i Joans i Joseps que omplien la família junt amb els Peres, Paus i Antonis. A més, ja havia complert amb l'obligació familiar en la persona del seu hereu: es deia Josep, com l'hereu de la seva generació, el de la del seu pare i el de la del seu avi. Havia arribat l'hora de dir prou.

I com que el padrí era quec i no podia acabar cap paraula sense deixar anar abans un renec ben recargolat, va voler-lo posar en un compromís. Va triar un nom prou enrevessat per veure si, davant del senyor rector, el padrí s'atreiria a seguir el seu costum indecorós. En arribar el moment de la imposició del nom, el pobre padrí no parava de fer ganyotes, quequejant, però a tot estirar només podia pronunciar-ne la primera síl·laba. El capellà, pacient, però veient-lo patir tant i sabent-ne el perquè, li etzibà amistosament:

- Tira el dret, home; fes el teu fet i que Déu no ens ho tingui en compte... I només així, amb el sant crist escruixit i tapant-se les orelles, la família Monés i

la santa mare Església comptaren amb un nou cristià sota la protecció de sant Ermenegild, Meriquildo per als amics i parents.

Tanmateix, al costat d'aquest Joan de les bromes i ironies, hi havia el Joan participatiu i amb ganes de servir el poble: així, el veiem com a regidor el 1848-49, i a l'alcaldia el 1854. I podem ben imaginar-nos que la seva tasca consistorial no fou gens divertida i, a tot estirar, el seu tarannà potser l'ajudà a suportar la tragèdia que assotà el Prat: aquell 1854 una epidèmia de còlera afectà la meitat de la població i causà 147 morts.

Com si l'Ermenegild fos el culpable de la facècia escenificada en el seu bateig, quan es volgué casar amb la Paula de cal Misses li arribaren les tornes de l'Església. El capellà no ho veia clar, perquè eren parents de setè grau, i envià patracols a Roma. Però els patracols no tornaven i els joves frisaven per casar-se. Ho volien fer, passés el que passés. Finalment, sigui perquè arribés el vist-i-plau del pare, sigui perquè es temés un mal major, un dia el capellà els cridà, els amonestà i aviat s'acabà el patir.

Ermenegild Monés, avi patern de Josep Monés i Amat, repenjat en un arbre de la futura avinguda J. Anselm Clavé, tota coberta de neu

Fou aleshores que la parella comprà un terreny al carrer del Pont i, com que ells era paleta, com el seu pare, hi edificà una caseta, la qual, ampliada i millorada, avui encara és la residència del seu nét i les seves renéta i rebesnéta.

Al darrer decenni del segle, i seguint la petja de dos peoners forasters, l'Ermenegild fou el primer pratenc que començà a fer pous artesianes.

El seu hereu, Josep Monés i Jané, també fou mestre d'obres i pouataire i, molt jove, assumí la direcció de l'empresa familiar, la transformà tot deixant enrere vells conceptes artesanals de tradició rural, i hi incorporà les tècniques més noves - com el ferro i el ciment armat - per aplicar-les, amb els nous canons de l'estètica i la funcionalitat, a obres de gran envergadura. Aquesta modernitat trencava els esquemes de l'arquitectura habitual aleshores al Prat. En aquesta línia, són bons exemples, entre d'altres, la granja La Ricarda, que aplicava mètodes aleshores revolucionaris en l'establiment de les vaques i en el sistema de treball; l'estació de telegrafia sense fils Marconi, o la fàbrica La Papelera Española, totes elles obres dels dos primers decennis del segle actual.

I fora del Prat, dirigí la construcció a Tarragona de la fàbrica de la Tabacalera Española. Fou en aquesta feina que tingué una de les satisfaccions més grans: en buidar el subsòl per fer-hi els fonaments, van descobrir la necròpolis romana, de valor històric i artístic incal-

culable, que fou la base del posterior museu arqueològic d'aquella ciutat.

Fill d'un Prat en procés de transformació, contemporani de l'arribada del ferrocarril, de la construcció del primer pont sobre el Llobregat i dels primers pous artesianes - tres factors fonamentals per a entendre aquella transformació, agrària primer i industrial després -, fou també un dels principals representants locals de la nova societat catalana que sorgia en aquell tombant de segle. A cavall entre el modernisme - individualisme apassionat i creador - i del noucentisme -seny ordenador amb un projecte col·lectiu clar de futur-, ell sintetitzà positivament ambdues tendències en la seva actuació pública i professional.

Participà intensament en la vida associativa, com palesa la seva activitat cívica i cultural innovadora que dugué a terme a la coral Lo Llobregat. Amb el suport d'uns quants companys i amb l'estímul personal i directe d'Enric Morera, intentà renovar l'esperit dels Cors de Clavé, els quals, després de la mort del fundador, havien caigut en un estat d'estancament i sovint de vulgaritat. Intentà introduir-hi les noves idees de recuperació i dignificació de la música popular tradicional, línia encetada per Lluís Millet amb l'Orfeó Català i per Enric Morera amb la coral Nova Catalunya. Aquesta proposta provocà al si de Lo Llobregat un seguit de protestes, burles i atacs contra la persona de Josep Monés per part dels seus opositors, que prete-

nien ridiculitzar-lo amb el sobrenom de l'Hereu Riera. Però la perseverància d'en Josep aconseguí fruits valuosos, sobretot després d'haver llegit públicament, en una assemblea, i d'haver editat un manifest dirigit a tot el poble del Prat en defensa de les seves tesis. La coral acceptà d'incorporar a la seva programació les cançons populars catalanes i es creà una coral infantil; però, a més a més, els compositors locals ja consagrats s'incorporaren o es refermaren en la nova línia i, tot plegat, creà la saó que estimulà els més joves.

Com a representant del partit nou -que combaté i desterrà el caciquisme polític que havia dominat la vida política del Prat des del segle passat-, fou regidor durant sis anys i alcalde el bienni 1916-17. Durant el seu pas per l'alcaldia, malgrat la curta durada, s'aprovà i s'inicià l'execució d'un pla ambiciós de reforma i eixample del nucli urbà. Entre d'altres obres importants, s'obrí la Rambla, via amplíssima que facilitava la comunicació amb Barcelona, sense pas a nivell per arribar al pont del riu. També es pavimentà la plaça de la vila, que contribuï a fer desaparèixer els bassals que s'hi feien quan queien quatre gotes, i anunciava l'oblit progressiu de la dita popular: "Trons a Remolar, pops a la plaça", que jo ja només he sentit dir a la meua àvia Maria, muller d'aquest darrer Monés biografiat ací.

Jordi Moners i Sinyol

Paradoxa d'uns oficis: L'ofici de llaner

La majoria dels oficis passen desapercebuts al nostre voltant, llevat dels més espectaculars. Quan, però, és una persona propera qui els exerceix, per exemple un familiar, esdevenen més reals i concrets. És el que intentarem els Monés de Sabadell explicant-vos l'ofici que fem, per altra banda tan vinculat on vivim, que se'n deia als seixanta el "primer centro textil lanero de España"; avui continua essent veritat, però en un entorn totalment canviat.

Dins de la llarguíssima cadena d'operacions industrials i comercials que van de l'ovella fins al vestit o la moqueta, nosaltres estem just al principi, comprant als ramaders, als acopiadors, o a les subhastes la llana acabada d'esquilar arreu del món i, com a la perruqueria, rentant-la, cardant-la i pentinant-la tot seguit, i així transformada en cintes dites de "llana pentinada" poder ésser utilitzada per als nostres clients de països molt diversos, els filadors. Això ho va començar un llunyà 1946 el meu pare Antoni Monés Giner, que ben aviat va gaudir de l'ajut del seu germà Feliu, tristament desaparegut. Em vaig incorporar a l'empresa familiar en 1976, i és molt aviat encara per saber si existirà una tercera generació de Monés llaners.

El nostre ofici es perd en la nit dels temps, quan la intel·ligència dels primers homes va fixar-se en l'aïllament que els animals obtenien amb el pèl que a ells els resultava insuficient per a determinades èpoques de l'any, o en àrees més fredes a les que emigraven. L'intuïció va resultar encertadíssima en el cas del pèl de les ovelles, doncs la llana que les cobreix és un meravellós producte aïllant fabricat per la naturalesa i les seves lleis de selecció

Comprovant la qualitat de la llana

natural durant milions d'anys. De fet, les fibres fabricades per l'home, des dels primers nylons o viscoses fins a les sofisticades microfibras actuals, són intents de copiar les prestacions de la llana. Estem parlant, bàsicament, del seu poder com aïllant tèrmic, i la seva absorció de la humitat, ambdós essencials, inicialment per a la supervivència, i posteriorment per al confort de l'home.

L'aïllament que la llana proporciona prové de la cambra d'aire que es crea sota l'aglomeració de fibres, que s'entortolliguen entre elles ajudades per les escames, només visibles al microscopi, que recobreixen l'aparent perfecte cilindre que és cada fibra individual. Aquest efecte aïllant és utilitzat paradoxalment en circumstàncies de calor extrema, com és els turbans i roba en general utilitzada pels berbers de Sàhara, malgrat sempre ho associem al contrari, a conservar la calor corporal en un entorn fred. L'absorció d'humitat prové de la capacitat d'emmagatzematge de líquid que té cada

fibra individualment, en la seva medulla interior, de tal manera que pot guardar-ne molt sense aparèixer com a mullada exteriorment, al tacte. Així, podem suar molt sense "mullar" la peça de llana, o externament aguantar una petita pluja i notar la roba seca; posteriorment, aquest líquid interior anirà evaporant-se en una atmosfera seca, són avantatges: les escames que hem comentat són la causa de l'enfelmament que es pot produir si no anem en compte al rentar els jerseis de llana; enfelmament, però, buscat expressament en determinats productes, com és la franela, que tan difícil seria de fer amb altres fibres sense aquesta "desavantatge".

El procés industrial ha variat poc conceptualment, malgrat s'hagi mecanitzat, informatitzat, etc. Es tracta, en el nostre estadi primari, de rentar la llana de les impureses que porta, que a banda de terra, pols i vegetals encomanats en la pastura, és la pròpia secreció de suor i greix, aquest dit "llanolina", que tants serveis ha prestat a la

indústria farmacèutica i cosmètica fins a ésser produïda sintèticament. Després, cardant i pentinant deixem totes les fibres soltes i paralelitzades en la mateixa direcció perquè els filadors puguin treballar.

Avui, però, la presència de la llana ha variat enormement l'increment de la població mundial ha creat una demanda de fibres per vestir-se que no es podria satisfer amb les dues que han acompanyat gairebé en solitari a l'home fins el segle XX, el cotó i la llana, de tal manera que l'home utilitza un 65% de fibres fetes per l'home, un 30% de cotó i només un 5% de llana en el seu vestuari, globalment parlant. La lògica dels costos determinarà en el futur l'evolució d'aquests percentatges, doncs els consumidors volen bàsicament bons preus, dissenys bonics i només en tercer lloc es fixen en la composició de l'article.

El marc de l'exercici de la nostra activitat s'ha globalitzat completament, com de fet en gairebé tots els sectors. Si bé des dels inicis de

l'empresa ha actuat internacionalment, doncs la llana calia importar-le dels principals països productors (Australia, Nova Zelanda, Sud-Àfrica, Argentina, Uruguai, Xile, etc), i exportava encara que fos una mica oportunísticament, avui dia, amb la caiguda d'aranzels a escala planetària, i el boom de les telecomunicacions, el mercat és el món. Els nostres principals clients estan a Itàlia, a Corea, a Xina... i les activitats industrials es fan allí on el cost és més barat. Aquesta és, encara que sembli una preocupació, de fet una de les vessants més interessants del nostre treball, doncs ens obliga a seguir l'evolució de totes les àrees econòmiques del món, viatjar, etc.

Per acabar, tornem a l'anècdota històrica. La millor raça d'ovelles del món, per la seva llana, és la merina australiana, que prové de l'exportació que els espanyols van fer de la merina espanyola, en un llarg viatge que va tenir com a primer destí l'Àfrica del Sud al segle XVI. La ramaderia ovina havia estat importantíssima a l'Espanya medieval, on l'organització dels ramaders, la Mesta, gaudia d'un poder enorme, que es traduïa en drets de pas per gairebé tots els conreus de la península, per permetre la "trashumancia", desplaçament dels ramats cap a les zones fredes de muntanya a l'estiu cercant l'herba que desapareixia a la plana. Alhora, en un bonic exemple d'emigració que no només afecta als homes (com el nostre ancestre Bertran de Monés) sembla que els portadors a Espanya de les ovelles merines eren els musulmans que varen invadir la península al segle VII, concretament els "beni merin", els de la casa o clan dels merins, origen de la paraula. En un homenatge tardà, seguim proveint-nos en abundància d'aquesta raça merina espanyola mitjançant els magatzems de recollida que tenim a Extremadura.

Antoni Monés Farré

El territori: Badalona

Quan, cap allà l'any 1840, en Llorenç Monés i Terrés arribava a Badalona, la nostra vila vivia un procés de transformació radical, la pesca anava prenent el protagonisme al monopoli econòmic que havia tingut l'agricultura, i la indústria iniciava una expansió indeturable.

La petita vila veia transformar-se els seus vells costums rurals. En vint anys la població s'havia duplicat, ara el cens era de 5000 habitants, i eren molts els que, com en Llorenç Monés, venien atrets per les possibilitats de treball que la industrialització portava.

El primer Monés que s'instal·lava a Badalona era fill de l'hostaler del Prat de Llobregat. Havia deixat la casa pairal buscant probablement una millora laboral i havia anat de primer a Barcelona i finalment vingué a raure a casa nostra, en un dels carrers moderns en construcció: el carrer Lleó.

El carrer Lleó en aquests moments ja tenia moltes cases construïdes. Eren cases senzilles, entre parets mitgeres, de planta baixa i pis. Era una via rectilínia, ben diferent de les de Dalt la Vila, que representava la nova Badalona que s'anava estenent pel sorral de "baix a mar". Els veïns del carrer Lleó combinaven la indústria domèstica amb el conreu de petites peces de terra i per això tot plegat tenia un caire molt rural, amb grans enfilalls de panotxes penjant de les façanes de les cases. Al cap d'un temps, la família Monés es traslladà a un carrer paral·lel molt proper, de característiques similars, el carrer del Pilar, que actualment porta el nom d'Arnús.

La Badalona que rep aquests Monés és d'idees avançades. La majoria de la població, i especialment el jovent, són liberals entusiastes.

El 1842 ja s'havia establert a Badalona una agrupació de caire purament laboral, molt diferent de les antigues confraries i gremis de tradició medieval; es tracta de la "Sociedad de Protección Mútua de Tejedores de Algodón de Badalona". La indústria tèxtil és un puntal de l'economia domèstica de molts badalonins. Moltes cases disposen d'algun teler manual. Cal gent per reparar aquests telers i per fabricar els accessoris necessaris. I

entre aquests accessoris hi ha els "llissos".

Els Monés combinen la petita indústria casolana dels telers manuals amb la fabricació de "llissos" per a la venda. Per això en aquella Badalona on cada casa té un nom, la família Monés rebrà el renom de "cal Llissador".

L'extrema inestabilitat política d'aquells anys no impedí el creixement econòmic i demogràfic de Badalona. La vila comptava amb vint fabriques com la dels Monés, amb telers manuals, però també amb una fàbrica de filats i una altra de teixits de cotó mogudes per vapor, un molí de farina, un tint de sedes, una factoria de productes químics i cent barques.

A les fàbriques hi treballaven 590 homes, 675 dones i 39 nens i 44 nenes de menys de 12 anys. A partir dels 8 anys aquests nens ja feien les 12 hores diàries en cordilleries i fàbriques. Els productes de cordilleria s'exportaven a les Antilles. Hi havia també bòbiles i forns de guix i de calç. Les dones i nenes que no treballaven a la fàbrica es solien guanyar la vida a casa fent puntes de coixí.

Sobre aquesta base, el 1848 hi arribava el tren, que va permetre una comunicació fàcil amb Barcelona, dificultada fins aleshores pel pas del Besòs i per uns camins deplorables i perillosos. La difusió del vapor com a força motriu féu que Badalona, allunyada de cursos d'aigua estables i potents i d'altres recursos motrius naturals, pogués entrar en el món industrial a base de l'energia produïda per la combustió del carbó. La comunicació ferroviària amb Barcelona facilitarà alhora l'arribada d'aquest producte i donarà sortida a la producció de la nostra indústria. L'abundància de terrenys barats, plans i amplis a l'arenal, ran de la via del tren, animarà la instal·lació de fàbriques on fa inversions el capital barceloní que aquí hi troba ma d'obra abundosa i menys conflictivitat que en la gran aglomeració obrera de Barcelona.

Els Monés són un símbol de la nova Badalona que sorgirà d'homes i dones que, com ells, posen els fonaments de la futura ciutat.

Joan Rosàs Reverter

Tots a Monés. Tornem-hi

Una de les propostes del 25è aniversari va ser tornar a Monés; per a mi fou la primera vegada i el record de la sortida el tinc ben present. Va ser un recorregut per les terres del Llenguadoc i la Gascunya.

Aquesta vegada vam tornar a Monés, visitant de camí Aix Les Termes on vàrem esmorzar. Aquí vam veure una piscina que treia fum. Són les aigües més calentes del Pirineu.

Anem ara a Auterrive, població que va acollir a la família Martínez Monés, quan el pare estava al camp de concentració d'Argelès, i a Lombers, interessant població medieval.

Arribats a Monés ens va rebre el simpàtic batlle Mr. Broquère que ja ens havia acollit set anys abans. Vam fer un dinar a la sala polivalent de l'Ajuntament al que assistiren un bon nombre de monessencs; a l'hora de les postres se n'hi afegiren d'altres disfrutant d'unes postres de penellets que els Monés havien preparat per obsequiar-los a tots.

Amb unes paraules de presentació per part de l'Hermenegild Monés i d'en Joan Monés Pujol-Busquets lliuràrem a l'alcalde documentació de fills de Monés emigrats a Catalunya i un dibuix (obra d'en Llorenç Monés) en forma de frita on figuren les poblacions on sabem que hi han deixat les empremtes els Monés, i Jordi Monés Botella feu entrega de la "M" de Monés al Sr. Broquère batlle, al Sr. Lagarda filòleg i al Sr. Costes, historiador, per la seva inestimable col.laboració amb el fet Monés.

No va faltar la visita a l'arbre que vam plantar l'any 1989 i que ara s'aixeca esponent al costat de l'església.

Després vam anar a la Gascunya, on vam pernoctar a la seva capital, Auch, pàtria del mosqueter D'Artagnan. Vam visitar la seva catedral i el monument al mosqueter.

L'endemà vam anar a St. Gaudens i St. Bertran de Comenge, recordant que el nostre primer avantpassat conegut portava el seu nom. A la bonica catedral que guarda les relíquies de St. Bertran vam fer una ofrena a la seva tomba de mans d'Antònia Mestre.

De tornada a casa vam contemplar una bella vista del Pirineu des del monument als mariscals Joffre, Foch i Gallieni.

Un brindis a la salut dels Monesses i també per als sobrevinguts que no porten aquest cognom.

Jordi Monés Gresely

Expo Avinyó "Monés, història d'un cognom"

Amb motiu del ressò que va tenir l'Exposició dels 25 anys a Badalona, va fer possible que, assabentat, l'Ajuntament d'Avinyó ens oferís la possibilitat d'exposar en aquesta vila. I així fou presentada al Centre Cívic "Can Tutó" del 22 de març al 6 d'abril de 1997.

El motiu d'interès per part dels promotors fou la vinculació de la nostra família a la vida social de la vila en els últims cent anys.

M'explicaré: BEATRIU MONÉS VIVES és nomenada mestra d'Avinyó l'any 1884. Era natural de Sarrià on va néixer l'any 1866. La seva germana CÀNDIDA, nascuda també a Sarrià l'any 1871 l'acompanya en el seu nou destí. És així com les dues germanes comencen a participar de la vida social i cultural de la seva nova residència. Aquí es casen; Beatriu amb Ignasi Iglesias i Càndida amb Marià Meix. Aquesta junt amb el seu marit regenten l'hostal.

EUSEBI MONÉS VIVES, el seu germà, comerciant del poble de Sarrià, té el seu fill Josep delicat de salut, els metges li recomanen un lloc de clima sec i Avinyó reuneix aquesta condició. Com a bon comerciant, es va interessant cada dia que passa per la vida econòmica del poble, fins a participar-hi plenament.

I és així com el pas dels anys es va refermant la presència de la família Monés a Avinyó.

La mostra constava de dues parts diferenciades instal.lada en dues sales de la planta baixa.

La primera sala (antics cups de vi) era un model reduït de la mostra de Badalona, representada per generacions des de l'origen al poble de Monés fins el

moment actual, amb documents, fotografies, publicacions i objectes relacionats tots amb les trobades i la nostra família en general.

La segona sala, que presidia l'arbre genealògic monumental en tot el llarg de la paret, estava dedicada exclusivament a la família Monés Vives. Documents, fotografies i objectes relacionats amb la vida quotidiana d'Avinyó i en especial informació gràfica i documental de l'Escola.

No cal dir que aquesta sala va ésser la més interessant per la gent d'Avinyó, en especial per les persones grans, doncs qui més qui menys sortia a les fotografies de la seva joventut.

La inauguració amb presència de l'Alcalde Sr. Costa va córrer a càrrec del Conseller de Cultura de l'Ajuntament Sr. Capelles i amb paraules de presentació del contingut de la mostra a càrrec d'en Josep Monés Rosés. Va tancar l'acte el senyor alcalde que tingué paraules d'agraïment i felicitació per l'exposició.

La mostra va ésser un èxit de públic. Donem les gràcies als promotors del Centre Cívic "Cal Tutó" i a l'Ajuntament d'Avinyó per la seva col.laboració.

Llorenç Monés Rosés

"Els que volen seguir"

Sí, sí... endavant, amb il.lusió, convé que els Monés s'animin a seguir.

* El 26 d'octubre del 96 en Josep M. Monés Martínez es casà amb la Marta Montané Giner, a la parròquia dedicada a St. Llorenç de la població de Sant Feliu de Llobregat on s'han quedat a viure. Un Monés que torna a la riba del riu on arrelà l'estirp.

* Pel març del 97 ho féu en Toni Monés i Carilla amb Glòria Torras i Boatella. Es casaren al Monestir de St. Cugat, a la llum de l'esplendorós rosetó, i és que a més s'hi han quedat a viure. És clar, a St. Cugat, no al Monestir.

"Els qui de nou s'incorporen"

Veure com es va engrandint el nostre arbre i que noves generacions es van incorporant a l'esglaonada genealogia dels MONÉS és una gran satisfacció.

* El mes de juny del 1996 neixia l'Ariadna Mateos Monés filla d'en Lluís Mateos i de na Marta Monés de Barcelona, joia pels pares i plena alegria pels avis que ho foren per primera vegada.

* El dia 14 de febrer del 98, dia de Sant Valentí, de molta tradició al Bages i al Ripollès, va venir al món (també al món dels Monés) la Mariona Monés i Torras, de ben segur la joia més preuada per un jove joier, en Toni Monés i la seva

Viatge i ofrena floral "Briare - França"

La proposta de viatge feta l'any 1991 es va fer realitat l'estiu del 97 amb l'organització d'una sortida amb destí a la ciutat francesa de Briare a uns cent quilòmetres de París, on l'avantpassat Josep Monés, mogut pels seus ideals i l'esperit aventurer, s'incorporà com a voluntari al cos de Franc-Tiradors Garibaldins. És a Briare on férem l'ofrena floral al monument dedicat a la guerra Franco-Prussiana.

MEMÒRIES D'UN VIATGE

24 d'agost, diumenge

La sortida es fa des de diferents llocs de Catalunya i el punt de trobada és a la "Porta Catalana" àrea de servei de la A-7. És el punt on l'expedició inicia la seva aventura. El nerviosisme per viatge es barreja amb l'alegria i el bon humor de tots. La primera etapa ens porta a la ciutat de Vichy, encantadora vila, famosa per les seves aigües termals.

25 d'agost, dilluns

Des de Vichy, sortírem cap a Gien. Un dels cotxes posa a prova un dels moderns sistemes de comunicació que empra l'expedició (els telèfons mòbils fan que la distracció quedi en simple anècdota). Després de visitar el castell de Gien fem un lleuger però boníssim dinar de camp. Arribem a la ciutat de Briare, objectiu del viatge. Aquesta ciutat és coneguda pel seu Pont-Canale construït per Eiffel que amb els seu 663 metres de longitud és el més llarg del món.

Ens preparem tal i com manen els protocols i a mitja tarda assistim com a invitats preferents a l'ofrena floral al monument dels morts de la Gran Guerra (1914-1918), tot seguit ens desplaçem al monument dels morts de la Guerra Franco-Prussiana (1870-1871) junt amb

el ple municipal amb el batlle al capdavant excombatents i la banda de corneta i tambor. La Pepita Pla, la Margarida Jimenez i en Jaume Monés Feu, junt amb l'alcalde de Briare, fan l'ofrena floral, acte central del nostre viatge, seguit d'un minut de silenci sota el toc musical de la banda, la cerimònia és del tot emotiva, un digne record al nostre Josep Monés i Poch. Tot seguit ens desplaçem a l'Ajuntament on se'ns fa una recepció oficial, parlaments amb remembrances històriques i d'agraïment per la nostra presència, intercanvi d'obsequis i vi d'honor.

26 d'agost, dimarts

Visita al castella de Briare i passeig per la ciutat, després passeig en barca pel Canal amb dinar a bord. Deixàrem Briare per dirigir-nos a Romorantin, la bonica capital de la Sologne.

27 d'agost, dimecres

Deixem Romorantin, després de visitar el castell de Moulin, per anar al de Cheverny on resseguiem les seves estances i passejarem pels magnífics jardins.

Travessàrem el frondós bosc de

Bologne fent una parada en un dels més famosos castells del Loire, el de Chambord, imponent i majestuós. A migdia erem a Blois, una escapada al Festival Internacional de jardins al castell de Chanmond a la tarda i assistència obligada a l'espectacle de llum i so al pati interior del castell de Blois. Tot perfecte però mullat, doncs l'aigua no ens va deixar.

28 d'agost, dijous

Passat l'equador del viatge sortim cap Ambois, sense deixar de fer una detallada visita primer al castell de Chenonceau (un dels més bells i singulars construït damunt el riu), després als Col·luc darrera morada de Leonardo Da Vinci, on s'exposen els seus invents militars, marítims, hidràulics, mecànics i aeronautes, delícies pels amants de la tècnica, per l'avançat dels seus descobriments.

Seguint la ruta prevista a la tarda arribarem al castell de Villandry, on poguérem disfrutar de l'original "Jardí de les Hortalisses" que amb un mínim de 25 espècies diferents de productes d'horta el converteixen en un veritable jardí ja existent al s. XVI.

Disfrutàrem d'un abundós i agradable dinar a l'aire lliure i seguírem camí de la famosa ciutat de Poitiers, seu del parc de Futurscope. Passejàrem pels seus interessants pavellons. Entrada la nit disfrutàrem d'un fabulós espectacle de llums Imatge i So, només ens va fallar la temperatura ambient, anàvem els Monés poc abrigats.

29 d'agost, divendres

Al llarg del matí disfrutàrem de nou del Futurscope. Havent dinat tots els components del grup ens vam acomiadar per emprendre el retorn a casa. Els rostres evidenciaven el cansament però la il·lusió i el record d'aquests dies quedarien per sempre en la nostra memòria. El sotasignant després de pernoctar a Carcassone es va comprometre a fer la crònica del viatge.

Ahora vull fer arribar des d'ací la més sincera felicitació als organitzadors del viatge, Josep Monés, Feliu Monés, i les seves mullers per la perfecta i meticulosa organització i una mútua felicitació per la bona entesa i familiaritat que en tot moment es va viure.

Josep Monés Xiol

esposa Glòria Torras. Que ben aviat la puguem veure a les nostres trobades.

"Els que ens han deixat"

Poc després de la celebració del 25è Aniversari de les Trobades moria Lluís Devroyer Monés, el nét més gran d'en Josep Monés i Poch. No havia participat mai en les nostres trobades degut a la malaltia que patia, però des del moment que s'assabentà de les activitats dels Monés es sentí amb la recança del qui no s'hi pot integrar de ple al fet Monés, aportant això sí, a l'Arxiu (en converses gravades) el record ben viu que tenia dels avis i de la mare Maria Monés, àdhuc que

de fotografies prou interessants.

Persona profundament religiosa en l'espiritual i acollidora de familiars i amics.

* Si en l'article "Paradoxa d'uns oficis" aparegut en la darrera publicació es feia un toc d'admiració i d'homenatge a les esposes MONÉS, avui hem d'expressar el sentiment de condol per la pèrdua de dues d'elles sempre presents en les nostres trobades, mereixedores del nostre reconeixement per la seva entrega als seus i l'estima que demostraren al cognom Monés. El 4 de novembre del 1996 moria Maria Pons, Vda. de Josep Monés i Curto i el dia 27 de maig del 1997 moria Josefina Xiol i Casas, esposa de l'Anton Monés i Tort.

L'exposició

Mural 1a generació

Conferències
sota la
mirada del
gegantí arbre
genealògic

Avui. L'arbre dels
Monés a Monès

Canal-59 va transmetre
l'esdeveniment

Tornem-hi

Una animada taula

Presentació de la rifa amb els
treballs dels Monés al fons

TROBADES
25è Aniversari
1971-1996
DELS MONÉS

Els joves també hi diuen
la seva

